

ໂຮງຮຽນວັນອາທິດ

ວັນອາທິດ ທີ 08 ເດືອນມີນາ 2020 (03- 20 - 2020)

ການສູນເສັ້ງ.

ປະສົບການທີ່ຄວນຈົດຈໍາຂອງທ່ານທີ່ກໍາລັງຈະສູນຫາຍໄປ?

ປັດສະຈາກພຣະເຢຊູຄຣິສ, ພວກເຮົາບໍ່ມີຄວາມຫວັງ.

ພຣະຄໍາພິຕອບສນອງຕໍ່ຊີວິດ:

ນ້ອງຊາຍຂ້າພະເຈົ້າແລະຂ້າພະເຈົ້າມັກໄປລ່າສັດຍິງກວາງກັບພໍ່ຂອງພວກເຮົາເລື້ອຍໆ. ການເດີນທາງຕອນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຍັງເປັນວັຍລຸ້ນ, ພວກເຮົາຂັບຮີດເຂົ້າໄປໃນປ່າປະມານນຶ່ງຊົ່ວໂມງກ່ອນຕາວັນຂຶ້ນ. ມັນມີໝອກໜາຕົບຂະນະທີ່ພວກເຮົາອອກຈາກຮີດ, ພວກເຮົາໄດ້ເດີນໄປຕາມເສັ້ນທາງທີ່ແຕກຕ່າງກັນເພື່ອຫາລ່າສັດທັງວັນ. ບັນຫາມີຢູ່ວ່າ, ຂ້າພະເຈົ້າເລືອກທາງເດີນຜິດ. ຂ້າພະເຈົ້າເດີນໄປດ້ວຍຄວາມເຊື່ອໝັ້ນ ປະມານຊາວນາຕໍ່ມາຂ້າພະເຈົ້ານຶກຂຶ້ນໄດ້ວ່າຂ້າພະເຈົ້າຫຼົງທາງແລ້ວ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫຼົງໄປໃນທາງທີ່ແຕກຕ່າງກັນສິ້ນເຊີງແລະຮ້າຍແຮງກ່ວາເກົ່າທຸກນາທີ. ທ່ານກໍເຊັ່ນດຽວກັນ, ພວກເຮົາໄດ້ເກີດມາຫຼົງຫາຍ.

ບໍ່ວ່າພວກເຮົາຈະຮູ້ຫຼືບໍ່ພວກເຮົາກໍຫຼົງທາງໄປແລ້ວ. ບໍ່ວ່າພວກເຮົາຢູ່ໃນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າພວກເຮົາຫຼົງທາງ. ແຕ່ພວກເຮົາບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງຫຼົງຫາຍຕອດໄປ."ການຫຼົງເສັ້ງໄປ"ການບາບເປັນການກະບົດ ຕໍ່ສູ້ພຣະເຈົ້າອົງບໍລິສຸດ. ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພວກເຮົາແມ່ນເປັນກຸນແຈທີ່ສໍາຄັນຢິ່ງໃຫຼ່ງກ່ວານີ້. ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວຄໍາອຸປະມາທີ່ນໍາເອົາສອງກຸນແຈນີ້ມາລວມເຂົ້າກັນ. ພວກເຮົາຫຼົງທາງ, ແຕ່ພຣະອົງຕາມຫາ.

ພຣະຄໍາພິກ່າວວ່າຢ່າງໃດ? (ເບິ່ງຕາມຫົວຂໍ້ 1, 2 ແລະ 3)

ສຶກສາພຣະຄໍາພິ

1. ລູກາ 15: 11-14

11ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ, “ຜູ້ໜຶ່ງມີລູກຊາຍສອງຄົນ. 12ຜູ້ນ້ອງເວົ້າກັບພໍ່ວ່າ ‘ພໍ່ເອີຍ, ສ່ວນຊັບທີ່ຕົກເປັນຂອງຂ້ອຍນັ້ນ ຂໍພໍແບ່ງໃຫ້ຂ້າ’ນ້ອຍເສຍເທາະ ແລ້ວພໍ່ຈຶ່ງໄດ້ແບ່ງຊັບໃຫ້ລູກທັງສອງຄົນ. 13ຕໍ່ມາບໍ່ຫລາຍວັນຜູ້ນ້ອງກໍໄດ້ຮວບຮວມເອົາຊັບທັງໝົດ ແລ້ວອອກໜີໄປທຽວເມືອງໂກ ແລະໄດ້ຜ່ານຊັບຂອງຕົນໃນທີ່ນັ້ນດ້ວຍການໂອ້ໂຖງ. 14ເມື່ອໄດ້ໃຊ້ຈ່າຍຊັບເຫລົ່ານັ້ນໝົດແລ້ວ ກໍເລີຍເກີດການອິດຢາກອັນໃຫຍ່ໃນເມືອງນັ້ນ ແລ້ວລາວກໍຕົກຢູ່ໃນຄວາມຂັດສົນ.

ພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າມັກເລົ່າເຣື່ອງໃນສະໄໝອາດິດເມື່ອລາວໃຊ້ປີ້ມແຜນທີ່, ປີ້ມນ້ອຍໆໄດ້ເປີດອອກໜ້າຕໍ່ໜ້າໃຫ້ເຫັນທຸກຮັດ, ແລະພໍ່ຈະສຶກສາແຜນທີ່ສໍາລັບຕົວພໍ່ເອງເພື່ອເລືອກເສັ້ນທາງທີ່ດີສຸດໃຫ້ໄປເຖິງຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ລາວຕ້ອງໄປ. ມາຕອນນີ້ພວກເຮົາມີ GPS. ຜ່ານທາງ GPS ທີ່ສາມາດຊ່ວຍແກ້ຂໍ້ຜິດພາດໃນການເດີນທາງຜິດ, ແຕ່ມັນບໍ່ສາມາດເລືອກປາຍທາງໃຫ້ພວກເຮົາ, ພວກເຮົາຕ້ອງບອກມັນບ່ອນທີ່ພວກເຮົາຢາກໄປ ແລ້ວມັນຈະນໍາເຮົາໄປທີ່ນັ້ນ. ໃນຄໍາສັ່ງສອນຂອງພຣະເຢຊູ, ລູກຊາຍນ້ອຍຄິດວ່າລາວຮູ້ບ່ອນທີ່ລາວຢາກໄປ. ມັນເປັນຈຸດໝາຍປາຍທາງນຶ່ງທີ່ມີການດໍາເນີນຊີວິດພູມເພືອຍແລະສຸມໃຈໃສ່ເງິນ. ຫຼາຍຕໍ່ຫຼາຍຄັ້ງພວກເຮົາເຮັດຂໍ້ຜິດພາດເໝືອນກັນ. ພວກເຮົາວາດພາບໃນຄວາມຄິດຂອງພວກເຮົາວ່າຈະດໍາເນີນຊີວິດແບບໃດ. ຈຸດໝາຍປາຍທາງແມ່ນບ່ອນທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງການໄປບໍ່? ເປັນຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ຈຸດໝາຍປາຍທາງລູກຊາຍນ້ອຍນັ້ນດີ ແຕ່ໃນສາຍຕາຂອງຄົນທີ່ວ່າໄປແລ້ວແມ່ນລາວ ຢາກເຮັດຕາມໃຈແລະບໍ່ໃຫ້ກຽດພໍ່. “ ຂໍແບ່ງຊັບສິນສ່ວນທີ່ເປັນຂອງລູກໃຫ້ລູກເສຍເທາະ” (ຂໍ້ 12)

ເປັນຄໍາຂໍ້ຮ້ອງທີ່ສະດຸດໃຈ. ລາວບໍ່ມີສິດທີ່ຈະໄດ້ຮັບມໍຣະດົກໃດໆໃນເວລາທີ່ພໍ່ຂອງລາວຍັງມີຊີວິດຢູ່. ນີ້ຄ້າຍຄືຄວາມປາດຖນາວ່າພໍ່ຂອງລາວຕາຍ, ດັ່ງນັ້ນລາວຄິດວ່າອັນໃດທີ່ລາວຄວນຈະໄດ້ລາວຈະຕ້ອງໄດ້ມັນດຽວນີ້. ພໍ່ຂອງລາວເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມກະລຸນາເຮັດຕາມຄວາມຕ້ອງຂອງລາວແລະແບ່ງສ່ວນມໍຣະດົກໃຫ້ກັບລູກຊາຍຂອງລາວ. ເຊິ່ງອາດເປັນນຶ່ງສ່ວນສາມຂອງມໍຣະດົກ. ທີ່ກໍາໜົດໂດຍກົດໝາຍຂອງຢິວ, ລູກຊາຍກົກໄດ້ຮັບສ່ວນແບ່ງສອງເທົ່າຂອງມໍຣະດົກ, ດັ່ງນັ້ນມໍຣະດົກສ່ວນທີ່ເຫຼືອຈະຕ້ອງແບ່ງປັນໃຫ້ກັບລູກຄົນອື່ນໆ(ພຣະບັນຍັດສອງ 21:17).

ດ້ວຍສ່ວນຂອງລາວທີ່ຢູ່ໃນມື, ລູກຊາຍນ້ອຍໄດ້ເອົາສັບຊົມບັດຂອງລາວ, “ກໍໄດ້ທ້ອນໂຮມແລ້ວອອກໜີໄປເມືອງທີ່ຫ່າງໄກ” (ຂໍ້13). ລາວໄດ້ໃຊ້ສັບຊົມບັດຂອງລາວຢ່າງພູມເພື່ອຍກັບທຸກສິ່ງທີ່ລາວຄິດວ່າມັນໃຫ້ຄວາມພໍໃຈ,ແຕ່ເມື່ອຄວາມອິດຢາກເກີດຂຶ້ນ, ລາວບໍ່ມີສິ່ງໃດເຫຼືອຢູ່ເລີຍ. ເຮືອງນີ້ສາມາດເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຮົາຄືກັນ. ຊັບສິ່ງຂອງຂອງພວກເຮົາໝົດສິ້ນໄປ; ໃນທັນທີທີ່ເສັ້ນທາງທີ່ພວກເຮົາເລືອກໄດ້ຈົບລົງແລະພວກເຮົາພົບວ່າຕົວຂອງພວກເຮົາຫຼົງເສັງໄປ. ເຮືອງນີ້ພຣະເຊື້ອໃຫ້ເຫັນວ່າເຖິງໄພອັນຕະລາຍຍິ່ງໃຫ່ງຂະໜາດຄື: ການຫຼົງຫາຍທາງດ້ານຈິດວິນຍານ. ພວກເຮົາຫຼົງຫາຍເມື່ອພວກເຮົາເລືອກເສັ້ນທາງຂອງພວກເຮົາເອງ, ໄປເຮັດສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການຢາກເຮັດ ເຊິ່ງເປັນການແຍກອອກຈາກພຣະເຈົ້າ. ຮາກຖານຂອງທາງເລືອກນີ້ແມ່ນຄວາມບາບ. ສັງຄົມວັດທະນະທຳຂອງພວກເຮົາຕ້ອງການເຮັດບາບຫຼຸດນ້ອຍລົງ, ແຕ່ເບື້ອງຫຼັງຄວາມພະຍາຍາມຂອງພວກເຮົາເພື່ອເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມພໍໃຈຂອງແມ່ນເຫັນແກ່ປະໂຫຍດສ່ວນຕົວ, ການເລືອກທີ່ເຮັດອັນໃດກໍຕາມທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງການຫຼາຍກວ່າອັນທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການ. ແລະວ່ານັ້ນ, ທຳມະດາແລະງ່າຍໆ, ແມ່ນບາບ, ຊີວິດທີ່ນອກຈາກພຣະເຈົ້າພຣະບິດາແມ່ນຄວາມບາບ.

2 ລູກາ 15: 17- 19

¹⁷ເມື່ອລາວຮູ້ເມື່ອຄີງແລ້ວຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ‘ລູກຈ້າງຂອງພໍ່ເຮົາມີຫລາຍຄົນ ເຂົາຍັງມີອາຫານກິນອີ່ມຈົນເຫລືອ ສ່ວນເຮົາຈະມາຕາຍອິດຢາກຢູ່ທີ່ນີ້. ¹⁸ຈຳເປັນເຮົາຈະຕ້ອງລຸກກັບຄືນໄປຫາພໍ່ຂອງເຮົາ ແລ້ວຈະເວົ້ານຳເພິ່ນວ່າ, “ພໍ່ເອີຍ, ລູກໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ສະ.ຫວັນແລະຕໍ່ພໍ່ແລ້ວ ¹⁹ແລະບໍ່ສົມຄວນຈະໄດ້ເອີ້ນຊື່ວ່າເປັນລູກຂອງພໍ່ອີກຕໍ່ໄປ ແຕ່ຂໍໃຫ້ລູກເປັນເໝືອນລູກ.”!ຈ້າງຂອງພໍ່ຄົນໜຶ່ງທ້ອນ

ບັດສະຈາກຄວາມຕັ້ງໃຈແລະຈຸດປະສົງທີ່ເປັນພື້ນຖານໃນພຣະຄຣິສ, ພວກເຮົາແມ່ນຫຼົງຫາງໄປ. ລູກຊາຍນ້ອຍໄດ້ມາເຖິງຄວາມຮູ້ສຶກນັ້ນ, “ ລາວຮູ້ເມື່ອຄີງ”(ຂໍ້ 17). ອີກປະເດັດນຶ່ງ, “ ຄວາມຕ້ອງ” ທັງໝົດ. ຂອງລາວຢູ່ໃນຄວາມຕ້ອງການຂອງລາວ, ແຕ່ດຽວນີ້ລາວຮູ້ວ່າລາວບໍ່ສາມາດຕອບສະໜອງ “ຄວາມຕ້ອງການ” ຂອງລາວໄດ້. ລາວຕົກຕໍ່າລົງຈົນເຖິງທີ່ສຸດ; ລາວໄດ້ເຮັດວຽກຢູ່ທີ່ທົ່ງນາລ້ຽງໝູ, ແລະຕໍ່ຊຸມຊົນຄົນຢິວທີ່ໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້ຈາກພຣະເຢຊູ, ໝູເປັນອາຫານທີ່ສົກກະປົກສຳລັບຄົນຢິວ, ການລ້ຽງໝູແມ່ນຄົນຊັ້ນຕໍ່າເທົ່ານັ້ນທີ່ເຮັດງານນີ້. ລູກນ້ອຍໄດ້ຄົ້ນພົບວ່າລາວໄດ້ຫຼົງຫາຍໄປແນວໃດ. ລາວໄດ້ເຫັນຕົວເອງໃນສະພາບຄວາມເປັນຢູ່ທີ່ຕໍ່າຕ້ອຍ, ສົກກະປົກແລະຫົວ, ແລະມາເຖິງອາລົມຄວາມຮູ້ສຶກຂອງລາວ. ຈາກຈຸດທີ່ລາວຮູ້ເມື່ອຄີງ ແລະຍອມຮັບວ່າລາວຜິດແລະຈຳຕ້ອງກັບຄືນໄປບ້ານຂອງພໍ່ຂອງລາວ. ການມາເຖິງອາລົມຄວາມຮູ້ສຶກຂອງລາວແມ່ນຫຼາຍກວ່າພຽງແຕ່ລາວຄິດຂຶ້ນໄດ້ວ່າລາວຫຼົງຫາງ; ມັນໄດ້ນຳພາໃຫ້ລາວປ່ຽນຄວາມຄິດຂອງລາວແລະປ່ຽນທິດທາງການເດີນຂອງລາວ. ລາວຖືກກະຕຸ້ນໃຫ້ຄິດ. ເມື່ອພວກເຮົາເຫັນຄວາມບາບຂອງເຮົາຄ້າຍຄືພຣະເຈົ້າເຫັນຄວາມບາບຂອງເຮົາ, ມັນອາດຈະເຮັດໃຫ້ເກີດເຫດຜົນໃຫ້ພວກເຮົາມາເຖິງຄວາມອາລົມຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພວກເຮົາເໝືອນກັນ. ການມາເຖິງອາລົມຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພວກເຮົາແລະຮັບຮູ້ສະພາບການທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຫຼົງຫາຍ, ຄວາມບາບແມ່ນທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ, ແຕ່ມັນຍັງບໍ່ພຽງພໍ. ການຕັດສິນໃຈເຮັດບາງສິ່ງໃດສິ່ງນຶ່ງແມ່ນບໍ່ຄືກັບການເຮັດຕົວຈິງ. ຫຼາຍໆຄົນຮູ້ວ່າພວກເຂົາເປັນຄົນບາບ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຮັດອັນໃດເລີຍກ່ຽວກັບເຮືອງນີ້. ເມື່ອພວກເຮົາເຫັນຄວາມບາບຂອງເຮົາເອງຄືກັບພຣະເຈົ້າເຫັນຄວາມບາບຂອງເຮົາ, ມັນຄວນຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາຫັນໜ້າແລະເດີນໄປໃນທິດທາງໃໝ່ມຸ້ງໜ້າໄປຫາພຣະເຈົ້າ.

ຫຼາຍໆຄົນຮູ້ວ່າມັນມີຄວາມໝາຍແນວໃດທີ່ຫຼົງເສັ້ງຝ່າຍຈິດວິນຍານ. ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າມັນມີຄວາມໝາຍຢ່າງໃດກັບການພົບເຫັນ, ລູກຊາຍທີ່ໃຊ້ຈ່າຍພຸ່ມເພື່ອຍເມື່ອໄດ້ຮູ້ວ່າໄດ້ຫຼົງເສັ້ງໄປ, ແລະລາວໄດ້ຄົ້ນພົບວ່າມັນມີຄວາມໝາຍແນວໃດ.

3 ລູກ 15: 20- 24

²⁰ແລ້ວລາວກໍລຸກຂຶ້ນຄືນເມື່ອຫາພໍ່ຂອງຕົນ ແຕ່ເມື່ອລາວຍັງຢູ່ໄກ ພໍ່ໄດ້ແລເຫັນລາວກໍມີຄວາມເມດຕາ ຈຶ່ງແລ່ນອອກໄປກອດຄໍຈູບລາວດ້ວຍຄວາມຮັກ. ແພງ ²¹ຝ່າຍລູກນັ້ນໄດ້ເອີ້ນຂຶ້ນຕໍ່ພໍ່ວ່າ ‘ພໍ່ເອີຍ, ລູກໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ສະຫວັນແລະຕໍ່ພໍ່ແລ້ວ ບໍ່ສົມ.’ ວ່າເປັນລູກຂອງພໍ່ຕໍ່ໄປຄວນຈະໄດ້ເອີ້ນຊື່ ²²ແຕ່ພໍ່ໄດ້ເອີ້ນບອກພວກຂ້ອຍໃຊ້ຂອງຕົນວ່າ ‘ຈຶ່ງຮີບເອົາເຄື່ອງນຸ່ງຢ່າງດີທີ່ສຸດມານຸ່ງໃຫ້ລູກຂອງເຮົາ ແລະເອົາແຫວນມາສວມໃສ່ມືກັບເອົາເກີບມາສຸບໃສ່ຕີນ. ²³ແລ້ວຈຶ່ງເອົາງົວໝູ່ມໂຕອ້ວນພິມາຂ້າລ້ຽງກັນເພື່ອຊົມ. ດີຊິນຍິນ ²⁴ເພາະລູກຂອງເຮົາຄົນນີ້ຕາຍແລ້ວກໍໄດ້ຄືນມາ ເສຍໄປແລ້ວກໍໄດ້ພົບກັນອີກ’, ແລະເຂົາທັງ. ດີຊິນຍິນນີ້ມີຄວາມຊົມຕື່ຫລາຍກໍຕັ້ງ

ຊາຍໝູ່ມໃນຄໍາສອນຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນຢູ່ໃນການກັບໃຈທີ່ແທ້ຈິງ. ລາວຕັດສິນໃຈກັບຄືນໄປຫາພໍ່ເປັນການປະຕິບັດຕົວຢ່າງເໝາະສົມ. ຝ່າຍພໍ່ແນມເຫັນລາວແຕ່ໄກກໍມີຄວາມຕື່ນເຕັ້ນແລະດີໃຈຫລາຍ ເຫັນລູກກັບຄືນບ້ານ. ພໍ່ມີຄວາມເມດຕາສົງສານລູກ ແລະຍອໃຫ້ເອົາພັຍລູກທີ່ໃຊ້ຈ່າຍພຸ່ມເພື່ອຍຢ່າງລົ້ນເຫຼືອ. ພໍ່ໄດ້ ແລ່ນໄປຫາລູກຜູ້ທີ່ເອົາແຕ່ໃຈຕົນເອງ. ພໍ່ເວົ້າກັບລູກວ່າລູກຊາຍທີ່ລາວຄິດວ່າຕາຍແລ້ວໄດ້ກັບມາບ້ານ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ພໍ່ຈຶ່ງຈັດງານລ້ຽງຕ້ອນຮັບລູກທີ່ເສ້ຍໄປແລ້ວກັບຄືນມາລາວໄດ້ເອີ້ນບອກໃຫ້ເອົາເຄື່ອງຢ່າງດີທີ່ສຸດ, ແຫວນ, ແລະເກີບ. ເຄື່ອງນຸ່ງຂອງລາວໄດ້ສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນວ່າລາວແມ່ນລູກຂອງພໍ່ຂອງລາວ. ພໍ່ໄດ້ບອກໃຫ້ຈັດງານລ້ຽງ. ນີ້ເປັນງານລ້ຽງສະແດງຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ. ເມື່ອພວກເຮົາຮູ້ສຶກຕົວຈິງຈາກບາບຂອງພວກເຮົາແລະຫັນກັບໄປຫາພຣະບິດາຂອງເຮົາ, ພຣະອົງຍິນດີຕ້ອນຮັບພວກເຮົາດ້ວຍກ່າງແຂນອອກ. ການຕ້ອນຮັບຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນກັບຄວາມຮັ່ງມີ, ຄວາມສາມາດ, ຫຼືຄວາມສໍາເຣັດທີ່ພວກເຮົາອ້າງວ່າເປັນສົມບັດ. ການກະທໍາທີ່ຊອບທໍາໃນສ່ວນຂອງພວກເຮົາ “ ຄືເສື້ອຜ້າທີ່ເປີະເປື້ອນ”(ເອຊາຍາ 64:6). ພວກເຮົາເປັນຄົນຂາດແຄນເໝືອນກັບລູກທີ່ພຸ່ມເພື່ອຍ.

ໃນເວລາດຽວກັນ, ບໍ່ມີການກະບົດຕໍ່ສູ້ຫຼືຄວາມບາບໃດໃນ “ ເມືອງທີ່ທ່າງໄກ” ລົດນ້ອຍລົງທີ່ຈະຮັບເອົາອ້ອມກອດແຫ່ງຄວາມຮັກຂອງພຣະບິດາແຫ່ງພໍ່ສວັນຂອງພວກເຮົາ. ແຕ່ມັນບໍ່ໄດ້ຢຸດຢູ່ແຄ້ນນັ້ນ! ພໍ່ໄດ້ເຮັດຫຼາຍກ່ວາພຽງແຕ່ຈັດງານລ້ຽງຂອງລາວໃຫ້ກັບລູກຊາຍໃນການກັບມາບ້ານ. ພຣະເຈົ້າພຣະບິດາໄດ້ເຮັດຫຼາຍເກີນກ່ວາພຽງແຕ່ໂຖ່ພວກເຮົາອອກຈາກຄວາມຕາຍ. ພຣະອົງໂຖ່ພວກເຮົາໃຫ້ມີຊີວິດເຕັມ, ອຸດົມສົມບູນ, ຊີວິດທີ່ຄົບບໍຣິບູນ(ໂຍຮັນ 10:1). ຄວາມລອດພົ້ນແມ່ນປະກົດການຄັ້ງດຽວແຕ່ມັນເປັນດັ່ງປະສົບການໃນແຕ່ລະວັນ. ພວກເຮົາຖືກເອີ້ນໃຫ້ “ ເຮັດໃຫ້ຄວາມພົ້ນຂອງເຮົາປະກົດດ້ວຍຄວາມຍໍາເກງແລະຕົວສັ່ນ”(ພິລິບປອຍ 2:12). ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ໄດ້ຄວາມພົ້ນ, ແຕ່ເໝືອນກັບບຸກຄົນຜູ້ອອກກໍາລັງກາຍຝຶກແອບກ້າມເນື້ອຂອງລາວໃຫ້ແຂງແຮງ, ພວກເຮົາແມ່ນຝຶກແອບໃຫ້ຄວາມເຊື່ອໃຫ້ເຕີບໂຕໃນພຣະຄຣິສ. ເຮົາເອີ້ນວ່າເຕີບໃຫຼ່ງໃນພຣະຄຣິສແລະກ້າວເຂົ້າສູ່ຄວາມມີຊີວິດທີ່ຄົບບໍຣິບູນໃນພຣະຄຣິສ. “ສັງຄົມໂລກ” ຈະຍັງເອີ້ນໃຫ້ພວກເຮົາອະທິບາຍ, ໃນໂອກາດສໍາຄັນເຫຼົ່ານັ້ນ, ພວກເຮົາຄວນມີຄວາມສຫຼາດທີ່ຈະເຕືອນຕົວເຮົາເອງວ່າຄັ້ງນຶ່ງເຮົາໄດ້ຫຼົງຫາຍຢ່າງໃດ, ແລະເຮົາໄດ້ຫຼົງເມື່ອພຣະເຢຊູໂຖ່ພວກເຮົາ. ພຣະບິດາໄດ້ຄອງຖ້າພວກເຮົາມາຫາພຣະອົງແລະດໍາລົງຊີວິດທີ່ຄົບບໍຣິບູນໃນພຣະຄຣິສ. ພຣະອົງມີຄວາມປາດຖນາທີ່ຈະເອົາເສື້ອຄຸມລົງເທິງບ່າຂອງພວກເຮົາ, ສວມແຫວນໃສ່ນິ້ວມືຂອງພວກເຮົາ, ແລະຈັດຕຽມງານລ້ຽງໃນຄວາມສັດຊື່ຂອງພວກເຮົາ ພຣະອົງຕ້ອງການຊົມຊື່ນຍິນດີຮ່ວມກັບພວກເຮົາເພາະຄັ້ງນຶ່ງພວກເຮົາໄດ້ຫຼົງເສັ້ງໄປແຕ່ບໍ່ດີພວກເຮົາໄດ້ພົບ.

ບົດຮຽນແຫ່ງຊີວິດ.

ການອອກຈາກການ “ຫຼົງເສັ້ງ” ມາ “ພົບ” ແມ່ນເປັນໜ້າປະຫຼາດໃຈ. ທ່ານຈະໃຫ້ຄວາມຈິງນີ້ພົບເຫັນໄດ້ໃນຊີວິດຂອງທ່ານຢ່າງໃດ? ຈົ່ງເລືອກຂໍ້ນຶ່ງໃນຂັ້ນຕອນຄຳແນະນຳຕໍ່ລົງໄປນີ້.

- ❖ **ຊອກຫາພຣະເຈົ້າ.** ບາງທີທ່ານຕ້ອງການທີ່ຈະ " ກັບບ້ານ" ຫາພຣະເຈົ້າ, ສາຣະພາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າທຸກບັນຫາທີ່ເປັນການທຳລາຍພິກຕິກຳຫຼືຄວາມຄິດໃດໆແລະມາຫາພຣະຄຣິສ.
- ❖ **ການຍົກໂທດໃຫ້.** ເມື່ອໃດເປັນເທື່ອສຸດທ້າຍທີ່ທ່ານໄດ້ຍົກໂທດໃຫ້ກັບບາງຄົນທີ່ຖິ້ມຂີ້ເຫຼີ້ງອຸຊະຊາຍ? ບາງທີ່ມັນເປັນເວລາໃຫ້ການຍົກໂທດເຖິງແມ່ນຖ້າມັນເບິ່ງເໝືອນວ່າໜ້າແປກແລະທຳໃຫ້ສະດຸ້ງຕົກໃຈຕໍ່ທຸກໆຄົນທີ່ອ້ອມຂ້າງ. ຈົ່ງຈຳໄວ້ວ່າຈົ່ງຍົກໂທດຄົນອື່ນເໝືອນພຣະເຈົ້າຍົກໂທດທ່ານ.
- ❖ **ພະຍາຍາມຊັກຈູງ.** ຍື່ນມືອອກໄປຄົນອື່ນໆຜູ້ທີ່ຫຼົງເສັ້ງແລະໃຈແຂງກະດ້າງ. ສະແດງໃຫ້ເຂົາເຫັນທາງແຫ່ງຄວາມຮັກ. ເປັນຜູ້ພື້ນຟູອ້ອມແຂນຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຮັດໃຫ້ເຂົາເຫັນຄວາມຮັກຂອງພຣະບິດາໃນທ່ານ.

“ ຫຼົງເສັ້ງ” ບໍ່ໄດ້ເປັນເຄື່ອງໝາຍຈຳກັດນິຍາມກຳນົດການດຳເນີນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ. ຄວາມຮັກພຣະບິດາລໍຄອຍຢູ່. ໃຫ້ສືບຕໍ່ດຳເນີນຄວາມລອດທີ່ພວກເຮົາມີໃນພຣະຄຣິສ. ເລືອກທີ່ຈະດຳເນີນຊີວິດແຕ່ລະວັນເພື່ອຣາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

ອຸປັຖມໂດຍລາວຊາວເທີນບັບຕິດສັມພັນ www.lsb.org ແປໂດຍ VR.